6858

A Sötétség támadása

Hugyecz Roland

6858: A Sötétség támadása

Hugyecz Roland

Publio Kiadó

2014

Minden jog fenntartva!

1. fejezet: Szemtől szemben

– Elkezdődött – jelentette ki Alexander Hackett. Az ősz hajú, szakállas admirális egy pohár whiskyvel a kezében ült a Shogun hídján, üres tekintettel figyelve a mélyűr kavargó, vörös óceánját.

Hat év telt el a polgárháború leverése óta, amely magában foglalta az első találkozást egy nafarennek nevezett idegen fajjal. Akkor nyilvánvalóvá vált, hogy egy olyan ellenséggel találkoztak, aminek az ereje még a hatalmas Földi Birodalomét is meghaladta. Ennek ellenére Hacketten kívül egyetlen ember sem vette őket a komolyan, a Harminckilenc Galaxis a közönyt akarta választani, a szolganépekkel egyetemben – ezzel felbőszítve az admirálist.

Miután Alexander megölette a Birodalom kilencvenegyedik császárát, majd mindenkit likvidált, aki a hatalma útjába állhatott volna, Jonathan Dawsont ültette a trónra, aki engedelmes bábként teljesítette az utasításait.

Kezdetét vette a háborúra való felkészülés. Megfigyelőállomásokat állítottak fel a mélyűrben, planetáris védelmi hálózatokat telepítettek minden jelentős bolygóra, a Birodalmi Flotta megháromszorozta az erejét, miközben új fegyverekkel, hatékonyabb pajzsokkal és egy új, a zászlóshajó mintájára tervezett hajóosztállyal látták el. Mindez kellő erőt adott az invázió túléléséhez, sőt akár a visszaveréséhez is, azonban hatalmas árat követelt: a költségeknek köszönhetően a Birodalom az anyagi csőd szélére került, ráadásul a szükséges munkát csak a szolganépek agyondolgoztatásával érhette el, amely egyrészt elfordította őket a háborútól, másrészt semmissé tette Hackett álmát az egységes, szabad népek föderációjáról. Ez elejét vehette volna a polgárháborúhoz hasonló borzalmaknak, ám ahogyan akkor, a körülmények ezúttal sem engedték meg a szabadságot.

A kegyetlen lépéseknek köszönhetően, hat évvel később, amikor eljött az idő, a Birodalom már készen állt. A mélyűrállomások időben észrevették a közeledő inváziós erőt, amely több mint ötmillió cirkálót és negyvenezer kaptárt számlált. Egyetlen masszív armadát alkottak, amely egyenesen a Tejút galaxis felé tartott, készen a Trantor V, a Birodalom központjának lerohanására, sőt az emberiség bölcsőjét, a Földet is veszélyeztetve. Ezzel szemben a Birodalmi Flotta hárommillió cirkálót és huszonnégyezer anyahajót sorakoztatott fel. Hackett tudta, hogy ennyivel feltartóztathatják őket, de nem lehetett biztos a győzelemben.

Mialatt a birodalmi haderő gyülekezett, kezdetét vette a hosszú latolgatás és esélyszámítás arra vonatkozóan, miként lehet a legnagyobb esélyük a nafarennel szemben. Beáshatták magukat a Tejút legerősebb bolygóin, ám az ellenség cirkálói bekeríthették őket, miközben a kaptáraik rárontthattak a védelem nélkül maradt galaxisokra. A nafaren hatalmas, sötétborítású titánjai ellen nem létezett hatékony védelem, egyedül az anyahajók vehették fel velük a versenyt, ugyanis mindkét konstrukció egy rég elfeledett civilizáció technikáján alapult, amely mind a mai napig meghaladta mindkét fél fejlettségét. Ugyanaz a tényező, amely lehetővé tette, hogy az emberiség meghódítson harminckilenc galaxist – szolgaságba taszítva azok népeit –, éppen a legígéretesebb taktikát tette haszontalanná. Hackett nem engedhette meg, hogy a kaptárok méltó ellenfél nélkül maradjanak, nem látott más megoldást, mintsem szemtől szemben ütközzön meg az ellenséggel. Még a mélyűrben meg kellett állítania őket.

A mai napon a Birodalmi Flotta felsorakozott a Tejút peremén, felkészülve a világtörténelem legnagyobb csatájára, melynek a kimenetele egymillió évre meghatározhatta a Harminckilenc Galaxis sorsát. A gigantikus armadában minden haderő összpontosult, amit a Föld népe csak mozgósíthatott. Shogun továbbfejlesztett anyahajók százai, Guardian nehézfegyverzetű kolosszusok és Seeder torpedóvetők ezrei, valamint Mammuth osztályú hordozók tízezrei sorakoztak fel, melyeket Tythan, Helion és Forerunner cirkálók milliói kísértek, egyetlen hatalmas, sötétbarna felhőt alkotva, amely a mélyűr vörös árnyaiban várta, hogy beteljesítse a rendeltetését. A fedélzeteiken húszmilliárd katona állt készenlétben, feszülten várva a mindent eldöntő ütközetet… Hackett mégis úgy vélte, nem mozgósíthatott mindent.

Méghozzá egyetlen személy hiányzott. Az egyetlen élő, aki szembetalálta már magát az ellenséggel, sőt mi több, saját kezűleg végzett egy nafarennel – kiérdemelve azt, hogy a Birodalom legerősebb harcosaként emlegessék: Naomi. Ám ez a probléma hamarosan megoldhatta önmagát: Jelen pillanatban Hackett ügynöke, Jana Thar, már megkezdte a vakmerő akcióját arra, hogy visszajutassa ide az Arkangyalt.

– Uram, megálltak – mondta Sergei, a Shogun elsőtisztje. – Látótávolságon kívül vannak.

– Helyes, hadd törjék a csupasz kis kobakjukat! – kortyolt bele az italába Hackett. Szokása szerint a szájában tartotta az italt, kiélvezve az erejét. Nem szerette, ha ilyenkor váratlan meglepetés érte, azonban a híd közepén megjelenő hologram éppen egy ilyen tényezőnek számított.

Az admirális kiköpte az italt a két méter magas, ember alakú kivetítés láttán, amely egy test nélküli, fekete köpeny formáját öltötte magára. Egy nafaren bele sem erőltethette magát egy ilyen ruhadarabba, az egész a megtévesztést szolgálta.

Senki sem tudta, hogy az ellenség miért fektetett ennyi energiát abba, hogy eltitkolja a valós kilétét, de igen jól teljesítettek, ugyanis – a szolgasorba késztetett Naomi által megadott leírás kivételével –, az emberek még mindig nem tudtak róluk semmit. Nem ismerték, honnan jöttek, ahogyan azt sem, miért akarták kiirtani őket, egyedül a támadás célját sejthették: a Harminckilenc Galaxis bővelkedett az oktáviumban. Egy olyan elemben, amely kulcsfontosságú szerepet játszott mind az anyahajók, mind a kaptárok építésében, így elengedhetetlenné vált a nafaren hadigépezet működtetéséhez.

– Add meg magad, ember, vagy halál fia leszel! – mondta a nafaren.

– Kotródjanak innét, mielőtt szétlőjük a szürke hátsójukat! – vágta rá Hackett.

– Mi vagyunk a nafaren, a Sötétség, amely galaxisok százait és fajok tízezreit emésztette már fel, aki az utunkba mert állni. Bolond vagy, ha azt hiszed, hogy győzhetsz ellenünk – felelte a hologram.

– Azért megpróbálnám – mondta, miközben ivott egy kortyot. – Ez a baj velünk, emberekkel, mi senki előtt nem hajolunk meg. Harcolunk, még ha mind beledöglünk is. Úgyhogy gyertek csak, küzdjetek meg velünk! De egy dolgot jól véssetek a fejetekbe: nem fogjuk könnyen adni magunkat!

– Legyen – felelte a kivetítés, majd kámforrá lett.

– Az ellenséges flotta megindult – jelentette az elsőtiszt.

– Nyilván – nyugtázta Hackett.

Az admirális rövidesen megláthatta az első nafaren cirkálókat, amelyek apró porszemeknek tűntek a Maraudernek keresztelt kaptárhajókkal szemben, és még inkább eltörpültek a jóval nagyobb Berserker óriások mellett. A hatalmas flotta ellepte Hackett látóterét, egyetlen fekete sáskarajnak tűnt, amely másra sem várt, minthogy véget vessen az emberek korának. A sötét áradatból egy hold méretű titán tűnt elő, az ellenség zászlóshajója mellett még a kaptárok is eltörpültek – akárcsak a Shogun.

Hackett nyelt egyet, tudta, hogy csak egy parancsot adhat ki, ám az milliárdok halálával fog végződni, bármi is történjék.

– Tűz! – mondta erélyesen.

A Birodalmi Flotta hajói egymás után sütötték el főlövegeiket, kék tachyon-nyalábok és vörös ARC lézersugarak száguldottak az ellenséges flotta felé, több százezer torpedóval egyetemben. Még be sem csapódtak, mikor megérkezett az ellenség válasza. A kék sugárnyalábok vihara roppant erővel érte el a Birodalmi Flottát, a kisebb cirkálók azonnal megsemmisültek, az anyahajók rétegelt pajzsai még állták a sarat, ugyanakkor az ellenség sem úszta meg számottevő veszteség nélkül.

A tűz és a halál kegyetlen viharában Hackett tudta, hogy kezdetét vette az emberiség első igaz csatája…

***

A Draken távoli világán még semmit sem tudhattak a háború kezdetéről, egyedül a mozgósításból lehetett kikövetkeztetni, hogy egy ádáz ellenség közeledett a Birodalom felé. Az Ügynökség informátorai csak néhány mélyűrfelvételt szolgáltathattak a Fellegvárban fészkelő Kaszás Rendnek, ám ezt az információt is csak az hasznosíthatta, aki már szembetalálta magát a naferennel.

Naomi görcsösen nyelt egyet, amikor elérte a legnagyobb félelme. Kirohant az eligazítóteremből, hogy levegőhöz juthasson. A Fellegvár egyik hatalmas kertjébe ment, hogy békére lelhessen, és meghozhassa azt a döntést, amelyről hat éven át remélte, hogy sosem fog sor kerülni rá.

A zöldbőrű nekei órákon át töprengett a kert határát jelentő korlátnak támaszkodva. Kék szeme gondterhelten meredt a szögletesre faragott hegy tükörsima fennsíkjára, a leereszkedő nap fénye bíbor fénnyel világította meg szép arcát. A fehér felhőket mozgató szél belekapott a nő hosszú, fodros, fekete hajába, a halk süvítést elnyomta a mögötte lévő szökőkút csobogása és a szakura fákon ülő madarak csicsergése.

Naomi minél tovább állt így, annál inkább maradni akart. Alig múlt el húsz éves, miért kellett volna másodszor is háborúba mennie? Hiszen egy személy nem dönthette el milliárdok küzdelmét, bármilyen erős is legyen…

A nő gondolatmenetét megtörte a nyakába csapódó titántüske. Naomi érezte, ahogyan elöntöti a vérét az altató. Kikapta a nyakából az apró, szürke lövedéket, majd összeesett, mikor szemügyre vette.

Jana Thar megvárta, amíg az áldozat feje ráborult a zöld fűvel borított talajra, majd előbújt a rejtekéből, hogy megközelíthesse az ellenfelét. Leellenőrizte a pulzusát; a barna, rövid hajú, kék szemű nő arca mosolyra fakadt, amikor megérezte a nekei szívverését. Maga elé emelte a csuklóját, hogy hozzáférhessen a kommunikátorához – azonban nem jelenthette a jó hírt.

A kaszás megdöbbent, amikor kirúgták alóla a lábát. Megpróbált feltápászkodni, azonban Naomi mögé lépett, majd átfogta a torkát.

– Szarvashiba – jelentette ki a nekei, majd szorosabbra fogta a szorítást. – Most elmondod, hogy ki küldött és miért, vagy meghalsz! – szögezte le dühösen.

– Mindkettőre tudod a választ – felelte Jana. Belemarkolt Naomi vékony, sötétszürke, sötét bőrrel díszített szövetruhájába, majd egy erőteljes mozdulattal átdobta magán a vékony kaszástársát.

A nekei elrúgta magától a fekete páncélruhát viselő Thart, azután biztos távolságba hátrált tőle. A hüvelyéből előhúzta a dokata kardját, az éles pengét látva a támadó sem tehetett másképpen. Nem rontottak rá egymásra, Naomi válaszokat akart, Jana pedig ódzkodott, hogy nyílt harcba bocsátkozzon a világ legerősebb zúzójával.

Mint minden kaszásban, Janában is megvolt a Képesség, amely az agy mentális erejét jelentette. Ennek segítségével tárgyakat mozgathatott egyetlen gondolat segítségével, sőt mi több, olyan teljesítményre késztethette a tudatát, hogy az észrevehetett egy golyót a levegőben, sőt meg is állíthatta azt. Egész életében ennek a használatára tanították, miközben a világ legkegyetlenebb katonai kiképzésének vetették alá. Thar nem mutatott félelmet, bármekkora fájdalmat el tudott viselni, és inkább meghalt, mintsem hátat fordítson az ellenfelének – mégis eltörpült az ellenfelével szemben.

Ugyan Naomi árvaként és szökött rabszolgaként került a Fellegvárba, nem véletlenül rendelkezett ezzel a kiváltsággal. Nem létezett kaszás, aki meg tudott volna állni előtte, sőt talán még hadsereg sem.

– Kézre foglak keríteni, kerüljön, amibe kerül! – tettetett magabiztosságot Jana. – Hackettnek szüksége van rád.

– Elengedett – mondta Naomi, farkasszemet nézve vele. – Senki sem mondta, hogy vissza kellene mennem hozzá – folytatta.

– Neki köszönheted az életedet, szolga – vágta rá Thar. – Úgyhogy légy szíves, mutass némi tiszteltet vele szemben! Nem akarod, hogy a nehezebb úton juttassalak el hozzá.

– Mert? – mondta dühösen a nekei. – Azt hiszed, kegyeletből van még a nyakamon a fejem? A Birodalom fél tőlem, és neked sem ártana. Olyan dolgokkal küzdöttem, amelyeket te még elképzelni sem mernél, és én győztem.

– Most nem fogsz – felelte Jana. Nem látott más utat a harcnál, tudta, hogy csak akkor lehet esélye, ha ő kezdeményez.

Naomi védekező állást vett fel, amikor rohanni kezdett felé a támadója. Jana a vállára próbált sújtani, a két kard hatalmas robajjal ütközött egymásnak a levegőben. Thar nem tétovázott, elrántotta a kardját, majd egy függőleges csapásba kezdett. A nekei könnyedén kivédte, majd gyomorszájon rúgta. A fekete bőrcipő nem tehetett sok kárt a páncélban, Jana mégis métereket hátrált az ellenkező irányba.

– Én jövök – mondta diadalittasan Naomi. Az arcán nem látszott a harc súlya, úgy fogta fel az egészet, mintha csak egy játék lenne.

A nekei rárontott a támadójára. Jana alig tudta hárítani a rézsútos kardcsapást. A következőt a mellkasára várta, maga elé emelte a kardját, hogy védhesse, azonban a combjára sújtott a penge. Jana egy pillanatra azt hitte, hogy minden véget ért, ám a dokata beleakadt a páncéljába. Mielőtt még Naomi kiszabadíthatta volna a fém szorításából, Jana kirúgta a kezéből a markolatot.

– Vége a játéknak – szögezte le Jana. A nekei nyakához akarta szegezni a pengét, aki ösztönösen maga elé emelte a kezét. A kard megállt a levegőben, Jana döbbenten próbálta előre lendíteni, azonban semmi sem történt.

– Úgy van, vége – jelentette ki Naomi. Jana kardja kirepült a kezéből, a saját dokatája pedig kiszabadította magát a páncélból, majd visszakúszott a hüvelyébe. Thar a levegőbe emelkedett, a páncélja hangosan recsegett, mikor már az összeomlás határán állt; a kaszás érezte az egyre növekvő szorítást. – Az életnek megvannak a maga szabályai. Ezek közt a második helyen áll: Ne szarakodj velem!

Naomi egy pillanatig még engedett a diadal mámorának, majd legyintett egyet a kezével. Jana belerepült a szemközti szakura fa törzsébe, aminek a kérge megrepedt az ütközéskor. Thar összetörten, vért köhögve esett vissza a földre a lehulló szirmok rózsaszín esőjében.

– Legközelebb ne menj neki valakinek, akiről köztudott, hogy tizennégy éves korában fölhöz vágott egy birodalmi cirkálót! – mondta Naomi. – Persze nem biztos, hogy lesz legközelebb – tette hozzá, amikor meghallotta a kaszások lépteit.

A Rend vezére, Jonas Rex hat társával együtt rohant a kertbe. Naomi nevelőapjaként nem lepődött meg rajta, hogy már csak takarítani érkeztek, mégis aggódott a nekei testi épsége miatt.

– Időben – mondta cinikusan Naomi. *Mint mindig* – folytatta gondolatban.

***

A Shogun sérülten vánszorgott a Prométheusz rendszer biztonságába, mögötte egy vert hadsereg siklott elő a mélyűrből, némán és szégyenteljesen. Hackett a híd masszív ablaka előtt állt, a Luna óceánbolygót és annak vízen úszó városait figyelve, amelyek pókhálószerűen borították a kék gyöngyszemet.

– Lehetett volna rosszabb is – mondta az elsőtiszt, mire Hackett megrázta a fejét. Be kellett látnia Sergei igazát, mégsem nevezhette győzelemnek ezt a csatát.

A Birodalmi Flotta több mint egymillió cirkálót vesztett, hétezer-háromszáz anyahajóval egyetemben, ugyanakkor a földi haditechnika jobban működött, ezért a túlerő ellenére is kevesebbet vesztettek, mint a győztesek. Több mint egymillió-hatszázezer nafaren cirkáló és tizenegyezer kaptár szállt lángsírba a mélyűr tengerén, amely a csata kezdetéhez hasonló erőviszonyokat teremtett.

Hackett számára az jelentette az egyetlen vigaszt, hogy tévedett. Az ellenséges armada nem vált szét, amikor – több mint kétszázezer cirkálót hátrahagyva – visszavonultak, ehelyett egyetlen masszív seregként folytatta az útját. Ez azt jelentette, hogy a nafaren első sorban a Birodalmi Flotta felőrlését kívánta elérni, és csak aztán akart lesújtani az emberek és a szolganépek által lakott világokra. Ha Hackett védett helyekre vonta az erőit, egy hónapokon át húzódó, veszteséges háborúba kényszeríthette az ellenséget, amely a Prométheusz rendszerből kiindulva a Minos ködön át, egészen a Trantor V-ig, sőt végső soron akár a Földig is tarthatott. Rendszerről-rendszerre haladva, az űr minden egyes négyzetcentiméteréért megküzdve a hatékonyabb haditechnika még megálljt parancsolhatott az ellenségnek… Még győzhettek.

2. fejezet: A Halál hívószava

Naomi a Holdkolónia szenes romjain állt és a Földet, az emberiség otthonát nézte. Ezernyi fekete csillaghajó suhant felette, roppant lövegzáport zúdítva a hamvak által borított és lángfellegek által tűzdelt felszínére.

– Egy nagy civilizáció elbukik, míg a helyébe egy újabb emelkedik – lépett mellé egy titokzatos, sötétbarna köpenyt viselő alak. A csuklyája elfedte az arcát, igaz kiléte a bizonytalanságé lett.

– A Föld… Ez azt jelenti, hogy… – forgatta a fejét Naomi, a bőre egészen szürkének látszott a gyászos fényben.

– Ez egy újabb álom – jelentette ki az Idegen.

– De miért? Miért mutatod ezt? – érdeklődött a zavaró látkép után.

– Ez a jövő, barátom, ez az, ami történni fog. Ám ne aggódj, a jövőnek sok ága van, mindegyik csak egy lehetséges végkifejlet.

– Jó, akkor megint megkérdezem: miért? – türelmetlenkedett a nő.

– Minden lehetséges végkifejletnek megvan a maga valószínűsége. A Föld égni fog, ez a végkifejlet sokkal valószínűbb, mint az összes többi együttvéve. Azért mutatom meg neked, hogy tanulj belőle, és lehetőleg a megfelelő cselekvésre sarkalljon.

– Cselekvésre? – vonta össze a szemöldökét Naomi. – Az Univerzum két legerősebb hatalma esett egymásnak, és te azt várod, hogy tegyek valamit? Én csak egy nekei vagyok, ha akarnám, sem tudnám eldönteni a világ leghatalmasabb háborúját.

– De nem akarod. Én azért vagyok itt, hogy ez másképp legyen – folytatta az öreg, mialatt vetett egy gyors pillantást a Földre. Európa már lángokban állt, a folytonosan záporozó lövedékek eltörölték a nagyvárosokat és valósággal felégették a felszínét.

– És ezt pontosan hogyan szeretnéd elérni?

– Kezdjük a hiteddel, először azt kell helyreállítani. Mondd csak, kedves, miért gondolod azt, hogy te nem lehetnél komoly tényező ebben a háborúban?

– Mert én csak egy katona lennék úgy a sok-sokmilliárdból? Már elnézést, de ha ők nem tudják megmenteni a Földet, akkor kizárt, hogy nekem sikerülhet – felelte őszintén Naomi.

– Mondd csak, emlékszel még rá, amikor megállítottad azt a cirkálót?

– Igen, még a Hyliumon. Csak a gondolataimat használtam hozzá, aminek most mindenki a csodájára jár, de… Az az igazság, hogy csak egy pillanatra sikerült és majdnem belehaltam. Azóta már erősebb vagyok, de kizárt, hogy menjen egy akkora monstrummal, mint ami ezeknek van.

– Csak az számít, hogy megtetted. – A nő szkeptikusan rázta a fejét. – Ez egy jel volt, egy olyasféle jel, amit egyértelműen nekem címeztek. Lehet, hogy most nem látod hasznát, ám akkor is te vagy a legerősebb zúzó, akit emberemlékezet óta felfedeztek. Ez arra enged következetni, hogy te vagy az egyetlen, aki alkalmas a tervemhez.

– Mert egy zúzó meg tudja váltani az egész Univerzumot, mi?

– Egy zúzó a gondolataival tárgyakat mozgathat, a legtöbben örülnek, ha egy fatörzset meg tudnak mozdítani, de te… Neked már jóval magasabb szinten megy a telekinézis. Figyeltelek az elmúlt időben, alaposan kitanultad a Képesség használatát. Ez nem csak azért fontos, mert

rettegett harcossá tett téged, hanem azért is, mert komoly taktikai tényezővé emelt. A Birodalomnak szüksége van rád, Naomi, ha harcolni akarsz, akkor Hackett admirális mellett lesz a helyed.

– És a háború az ő asztalánál fog eldőlni – helyeselt a nő.

– Pontosan – mosolyodott el feltételezhetően az Idegen.

– Nem azért van rám szükséged, mert egy kisebb zászlóaljat is le tudok vagdosni, hanem azért, mert kell valaki, akinek komoly beleszólása lesz a dolgokba.

– Okos, ezt mindig is kedveltem benned – mondta elégedetten az öreg. – Rajtad keresztül fogom befolyásolni az eseményeket, hogy megmenthessem az emberiség otthonát.

– És nekem csak úgy bólogatnom kéne, mint valami bábnak?

– Ellenkezhetsz, ha akarsz, de ne feledd: közös célok vezérelnek minket. Hidd el, egy húszéves lányka sosem fogja átlátni úgy az összképet, mint az, aki már több százezer évet is megélt. Megértem, hogy ez neked egy kicsit ijesztő lehet, de biztosíthatlak róla, hogy én csak tanácsot fogok adni. Az rajtad áll majd, hogy mit választasz, ám erősen javaslom, hogy tedd, amit mondok.

– Mert a hazudozás és a manipuláció valami észbontóan új keletű dolog errefelé – forgatta a szemét Naomi. – Honnan tudjam, hogy te jót akarsz? Hogy bízhatnék meg benned?

– Mert már tegezel – hangzott a pofonegyszerű felelet. – Nem tudod a nevem, sem a népem, sem az örökségem, de már úgy beszélsz velem, mintha a barátod lennék.

– Igen, tegezlek, mert lassan már heti rendszerességgel jelensz meg a fejemben. Úgy vélem, már ismerjük egymást egy bizonyos szinten.

– Igen, ebből tudod, hogy bízhatsz bennem. Tudod, hogy én nem akarnék ártani neked. – Ezt Naomi nagyrészt tényleg igaznak érezte.

– Nem, csak háborúba küldenél…

– A polgárháborúban történteket figyelembe véve: téged elég nehéz megölni. Ettől függetlenül még jó eséllyel meg fogsz halni, de addigra már remélhetőleg beteljesíted a küldetésed – mondta rezzenéstelen hangon az Idegen.

– És ha nem akarom a „küldetésem”?

– Nos, akarod? – hajolt közelebb hozzá az Idegen, az arcát árnyék fedte.

– Nem, nem veszek részt benne. Többé már nem gyilkolok.

– Nem igazán lesz alkalmad egy újabb nafaren megölésére, harc közben általában elég jól elrejtőznek. Inkább a szolgáikkal akadsz majd össze, a retukkal. Ők nem mások, mint tehetetlen bábok, akiket milliószámra tenyésztenek. El sem tudnád képzelni, milyen nyomorúságos körülmények közt tartják őket. Hidd el, nekik már megváltás lesz a halál – magyarázta az öreg.

– Mindenkinek van lelke.

– Egy lélek, ami mindenképpen elhamvadna. Megértem, ha még gondod van ezzel, ezért ideje más módszerrel próbálkoznunk.

– Mi? – riadt meg egy pillanatra Naomi.

– Ha a Föld elesik, akkor már csak idő kérdése, hogy a Demetratosz is hamuvá legyen. Attól kezdve semmi sem állíthatja meg a nafarent, egy éven belül megtörik a katonai ellenállást, további négy lesz, mire felszámolják az értelmes életet. Rex és Kira meghalnak, az a barátaiddal és más szeretteiddel egyetemben. Az ötödik év végén a nekei is ki fog pusztulni, veled együtt.

– Ha harcolok, akkor jóval korábban is elérhet a vég… – sóhajtott egyet Naomi. – Honnan tudjam, hogy Rex és Kira élni fog?

– Ha sikerrel jársz, akkor igen. A szavamat adom rá – bólintott egyet a férfi.

– Értem… – mondta idegesen Naomi. – Arra még nem gondoltál, hogy egy kicsit korábban mondod? Mondjuk, amikor el akartak rabolni? Tudod, akkor hagyhattam volna, hogy sikerrel járjon és már le lett volna tudva a probléma. Most meg oda került, ahova…

– Őszintén szólva, akkor még reménykedtem benne, hogy magadtól is megjön az eszed. Sokkal könnyebbé tette volna a dolgokat.

– Nos, magamtól is elmehetek Hacketthez. Nem szívesen, de megtehetem.

– Ne bíráld őt, Alex egy lángelme. Sőt mi több, ő egy becsületes, tiszteletreméltó ember – mondta nyugtatóan az Idegen.

– Jah, csak elég kínos szokott lenni az, amikor a szökött rabszolga hat év után visszamegy a gazdájához.

– Te nem szöktél meg, csak megpróbáltad. Hackett engedett el.

– Oké, szerintünk úgy van, az egész Birodalom szemében meg pont fordítva. Nem fogják csak úgy elnézni: kinéz nekem egy-két pofon, ha emberi kifejezésekkel akarunk élni. Egyébként is utálok ott lenni, olyan emberszagú minden…

– Attól még az admirális mellett lesz a helyed. Csak ott van szavad, egyedül ott tudjuk eldönteni ezt a háborút.

– Azt egy szóval sem mondtam, hogy nem teszem meg – tette keresztbe a karját a nekei.

– Ebben az esetben nem értem az akadékoskodásod okát.

– Nos, mondjuk úgy, hogy jól esne, ha azt mondanád, hogy „Minden rendben lesz” – sóhajtott egyet Naomi.

– Minden rendben lesz – mondta az Idegen.

– Na, ezzel segítettél… – rázta a fejét a nő.

– Egyszerűen nem értelek benneteket – ingatta a fejét az öreg.

– Mert a nagy évszázezredeid alatt nem tudtad megtanulni a legalapvetőbb dolgokat?

– Egy emberi hagyományok szerint felnevelt nekeit igen nehéz megérteni – vágta rá az Idegen. – A mostani időnk a végéhez közeledik. Minél előbb fel kell venned a kapcsolatot a Flottával, és Hackett elé kell járulnod. Mint mondtam, ő egy becsületes ember, korábban is tisztességesen bánt veled, ezúttal sem esik majd bántódásod. Amint odaértél, megbeszéljük a továbbiakat.

– Rendben, ha ezzel segíthetek másokon, akkor megteszem – hajtott fejet a nő. – Ja, és még valami – szólt utána úgy, mintha a férfi már távolodna tőle.

– Nem fogom felfedni a kilétemet. Még nem jött el az ideje.

– Nem az, azt már eljátszottuk vagy hússzor. Csak annyit szeretnék kérni, hogy legközelebb akkor lepj meg egy ilyen álommal, amikor tényleg alszom, oké? Ne akkor, mikor a gyakorlóteremben vagyok, vagy a zuhany alatt, vagy éppen egy emberekkel teletömött csarnok kellős közepén…

– Meglátjuk. – mondta, mire véget ért az álom.

***

Naomi egy kiadós fejfájással tért magához. Szerencséjére ez azon esetek közé tartozott, amikor nem érezte a saját vére fémes ízét, és nem bámulta tucatnyi értetlenkedő szempár. Teljesen egyedül volt, a hármas gyakorlóteremben.

Hamar feltápászkodott a hideg talajról, aztán hátrasimította a hosszú hajtincseit, és sóhajtott egyet. A lelke ellenkezett az ellen, amit a férfi mondott neki, ám azt tudta, hogy neki van igaza. Háború van, és történetesen ő lett az egyik legértékesebb bábja a játszmának. Egy eszköz, amivel az Idegen győzelmet kovácsolhat a vereségből, életet kelthet a halálból. Azt azonban már nem tudhatta, hogy megbízhat-e benne.

***

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy megerősítést nyert a hír: a Prométheusz rendszer elesett – hallatszott a rádióból. – Hackett admirális általános visszavonulást rendelt el, arra hivatkozott, hogy már így is hatalmas veszteségeket szenvedtek…

Rex kikapcsolta az ősidők óta használt szerkezetet.

– Kérem… – nyögte ki az elítélt.

Jonas nem szólt semmit, csak a kezébe vette a poharát. Friss víz volt benne, olyasvalami, amivel Jana Thar két napja nem találkozhatott.

A nő akaratlanul is nyelt egyet, amikor Jonas odanyújtotta hozzá.

– Kéne mi? – mondta gúnyosan a Pátriárka. A titulusát szinte már észre sem lehetett venni rajta, hiszen nem hordott megkülönböztető jelzést. A magasztos fehér vért helyett egy teljesen átlagos, fekete páncélruhát öltött magára, amely remekül mutatta vezetői politikáját: ő csak egy volt a sok közül, és nem az a hatalmas megváltó, akit isteníteni kell. Ezért is bizonyult jó vezetőnek – másképpen a Birodalom meg sem tűrte volna őt, az áruló kaszást.

Jana mostanra már megtört, nem csupán a víz, vagy az éhség, vagy az a sok álmatlan éjszaka faragott nyulat az oroszlánból. A bűntudat volt az, amely ilyen hamar egy közönséges ember szintéjre csökkentette. Mert ő is egy kaszás volt, neki is az emberiség legjobbjai közt kellett lennie. Itt nem lehetett elég a közönséges.

– Kérem… – mondta a nő remegő ajakkal.

Rex felkacagott, aztán a képébe öntötte a vizet.

– Neked bitófa jár, egy pohár víz semmiképp sem – dörmögte erélyesen.

A mély hangja halálos ítéletként szolgált Jana számára, aki már biztosan tudta, hogy kivégzés vár rá. Nem is halál és a sok megaláztatás az, ami igazán nyomta a lelkét, hanem maga az árulás. Korábban ő is olyan volt, mint Rex, vagy az a két őr, aki vigyázott rá. Egykoron eleget tett az esküjének, egyként óvta a Birodalmat és a Pátriárkát; de mi történik akkor, ha már nem esik egybe a kettő érdeke? Hackettnek kém kellett, ellenőrizni akarta a kaszások és az egész Ügynökség tevékenységét, hát ő jelentkezett. Mára már azt is megbánta, hogy megszületett.

– Kérem… – ismételte a nő.

– Kérem, kérem, kérem, kérem – hajtogatta gúnyosan Rex. – Mindig csak ezt modod. Mit, mit kérsz? Mondtad volna akkor, amikor elárultad az otthonodat, vagy akkor, amikor el akartad rabolni a lányomat!

– A Birodalomért tettem – hozta fel Jana.

– És most a Birodalomért is halsz meg. Már elnézést, de errefelé ez jár az árulásért. – Ekkor közelebb hajholt hozzá, és mélyen a nő szemébe nézett. – Gondoskodni fogok róla, hogy lassú és fájdalmas halálod legyen.

Jana nem szólt semmit, csak némán ült és tűrte a sérelmeket.

Az ajtón hirtelen kopogtatni kezdtek. Rex eleinte nem akart tudomást venni róla, ám hamar megismerte a szelíd, néhol bizonytalannak tűnő koppanásokat.

– Őrlődj csak egy percet – köpte Jana szemébe, aztán felállt, és rettenetes léptekkel hagyta el a helyiséget.

Az ajtó kinyílt, Rex a fogadott lánya szép arcát láthatta maga előtt. Egy ideig még az arcán maradt az előbb tanúsított, rettenetes harag és szigor, aztán bezárta az ajtót és menten egy kedves, megértő ember arcát öltötte magára.

– Rosszkor zavarok, mi? – kérdezte ártatlanul Naomi.

– Te sosem zavarsz rosszkor – mondta neki kedvesen.

Egy darabig csak hallgattak, egyikük sem akart megszólani.

– Mi a gond? – kérdezte végül Rex. Már látta a szemén, hogy nem stimmel valami.

– Elmegyek – mondta szinte némán a nekei.

– Na, ne kezd már megint ezt a hülyeséget – rázta a fejét Rex. – Hová mennél, meg minek? Itt jó helyen vagy.

– Nem arról van szó. Hálás vagyok azért, amit tettetek, meg minden, de ez most más… – Ekkor egy pillanatra elakadt a lélegzete. – Harcolnom kell.

– Hogyne, még mit nem! – vágta rá felháborodva a férfi. – Ez az egyetlen hely a világon, ahol biztonságban tudlak tartani. Ha elmész, a Birodalom utánad megy, és hiába mész harcolni, mert tudod, hogy milyenek. Elfojtót aggatnak a nyakadba, aztán Hackett elé vonszolnak és soha többé nem hallunk felőled.

– Legalább segíthetek nekik – érvelt a számára nem éppen jó, vagy örömteli választásért Naomi.

– Ja, amíg folynak a harcok, addig elfogadják a segítséged. De mi lesz utána? Mit gondolsz, mit csinálnak majd veled, ha megnyertük a háborút? Megmondom én: fognak, és betesznek az egyik laboratóriumukba, ahol addig fognak kísérletezni veled, amíg fel nem fordulsz, mint egy patkány. A Birodalom embertelen, nem fog tisztelni vagy istápolni. Nekik csak eszköz vagy, amit fel akarnak használni a háború alatt, és aztán meg is akarnak érteni.

– Mi van, ha vesztünk? – vetette fel okosan a nő.

– Győzni fogunk – erősködött Rex.

– Mindketten hallottuk a híreket! Egy hete sem tart a háború, de már elvesztettük a Flotta egyharmadát. Most dúlták fel a Prométheusz Hármat, a jelentések szerint nem hagytak maguk után semmit, se várost, se túlélőket.

– Ha vesztünk, akkor még inkább távol kéne lenned a harcoktól. Meghalhatsz!

– Vagy ez, vagy végignézem, ahogyan mindenkit elvesztek! Sosem élném túl a bűntudatot, nem hagyhatlak cserben benneteket.

– Nem fogsz… Csak gondold át még egyszer.

– Már megtettem, vagy ezerszer átfutottam a lehetőségeken. Egyébként is, a császár sosem fog belenyugodni a vereségbe. Márpedig, ha győzni akar, akkor hamarosan utánam is el fog nyúlni, és akkor már egyébként sem tehetünk valami sok mindent. Az utolsó kőig felforgatná a Drakent, mert tudja, hogy csak így maradhat fenn a Birodalom, az emberiség és a nekei.

– Értem – sóhajtott egyet nehézkesen. – Vele szemben már én sem védhetlek meg. Menj egyenesen Hacketthez! Ő legalább emberszámba vesz.

– Úgy lesz – hajtott fejet a nő.